

Η δίζωνη εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου και ο Εσπερινός του Αγίου Νικολάου στον Ι.Ν. Αγίου Νικολάου Φαρσάλων

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Το απόγευμα της Παρασκευής 5 Δεκεμβρίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος βρέθηκε στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Φαρσάλων, όπου υποδέχθηκε τη δίζωνη εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου από την Ιερά Μονή Γενεσίου της Θεοτόκου Πετρίλου.

Μετά την υποδοχή, χοροστάτησε στην ακολουθία του Εσπερινού για την ιερή μνήμη του αγίου Νικολάου, αρχιεπισκόπου Μύρων της Λυκίας, μαζί με τους πιστούς που είχαν συγκεντρωθεί για να τιμήσουν τον μεγάλο αυτόν Άγιο της

Εκκλησίας μας.

Ο Σεπτός Ποιμενάρχης, στο θείο κήρυγμά του, αναφέρθηκε με βαθύτητα και στοχασμό στην πνευματική προετοιμασία για τη Γέννηση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και στο μέγα μυστήριο της Ενανθρώπησης του Θεού Λόγου. Τόνισε ότι η περίοδος της προετοιμασίας ξεκινά από τις 15 Νοεμβρίου με τη νηστεία των Χριστουγέννων και καλλιεργείται μέσα από τους ιερούς ύμνους, τα Ιερά Τροπάρια και τις ακολουθίες της Εκκλησίας, που ήδη «ανυμνούνται μέσα εις την Αγία μας Εκκλησία» και «φέρνουν μπροστά μας τους μεγάλους δασκάλους και υμνωδούς, οι οποίοι συνέγραψαν αυτούς τους ύμνους και καθοδηγούν τη σκέψη και τη διάθεσή μας για την προετοιμασία της εορτής». Η καρδιά των πιστών, όπως είπε, «συνεπαίρνεται και προετοιμάζεται έτσι περισσότερο» για την έλευση του Σωτήρα.

Υπογράμμισε το μέγα μυστήριο της Ενανθρώπησης, σημειώνοντας ότι χώρισε την ιστορία στα δύο και δημιούργησε θέσεις και αντιθέσεις στη ζωή των ανθρώπων. Ο Κύριος «πτωχεύει για να πλουτίσουμε εμείς», «έρχεται ανάμεσά μας γυμνός για να μας ενδύσει με το ένδυμα της ζωής και της αφθαρσίας» και «κενώνεται μπροστά στα μάτια των ανθρώπων», φέρνοντας τη θεϊκή του παρουσία και χάρη στους ανθρώπους. Μέσα από τους ύμνους και τις ακολουθίες, «δημιουργούνται προϋποθέσεις δοξολογίας του Θεού» και η καρδιά των πιστών ετοιμάζεται για την προσδοκία της ενανθρώπησης.

Αναφέρθηκε στις αμφισβητήσεις πολλών ανθρώπων σχετικά με την Παρθενική

Γέννηση, επισημαίνοντας ότι ακόμη και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι «οι οποίοι δεν μπορούν να κατανοήσουν πως μια παρθένος κόρη, εκ Πνεύματος Αγίου, συλλαμβάνει τον Θεό Λόγο και μας τον προσφέρει τέλειον Θεόν και τέλειον άνθρωπο».

Επεσήμανε ότι η Γέννηση του Χριστού καταργεί την ειδωλολατρία και φανερώνει τον προσωπικό Θεό, ο οποίος προσλαμβάνει την ανθρώπινη φύση, την αγιάζει και την ανυψώνει στους ουρανούς, ενώ όσοι αμφισβητούν ή αδιαφορούν «παραμένουν δέσμιοι αυτής της καταστάσεως» και «ζουν μέσα στην πτώση των ειδώλων».

Υπενθύμισε τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης, όπως εκείνες του Ησαΐα και του Δανιήλ, που προείπαν επακριβώς την έλευση του Μεσσία, και τόνισε ότι ακόμη και οι μεγάλοι φιλόσοφοι και τραγικοί της αρχαιότητας προετοίμαζαν, χωρίς να το γνωρίζουν, το έδαφος για τον ερχομό του Ιησού Χριστού. Αναφέρθηκε στον Προμηθέα του Αισχύλου και στον Σωκράτη, επισημαίνοντας ότι οι σοφοί προέβλεπαν τη θεϊκή επέμβαση για την αποκατάσταση της ανθρώπινης φύσης και της δόξας του ανθρώπου.

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε εκτενώς στον Άγιο Νικόλαο, λέγοντας πως «από βρέφος ακόμη προοιωνίζει και καταγγέλλει τον Χριστό εις τη ζωή του». Περιέγραψε τον άγιο ως άνθρωπο μεγάλης πίστης και αρετής, που διήνυσε μοναχικούς αγώνες, φυλακίσεις και διωγμούς, φέροντας τα στίγματα του Χριστού στο σώμα του, αλλά παραμένοντας αταλάντευτος στην πίστη και την αρετή. Υπήρξε διάκονος, πρεσβύτερος και επίσκοπος και συμμετείχε στην Α' Οικουμενική Σύνοδο της Νικαίας, όπου «ορθοτόμησε το δόγμα της πίστεως και καταδίκασε την αίρεση του Αρείου», διακηρύσσοντας τον Ιησού Χριστό ως Θεό αληθινό, εκ Θεού αληθινού, ομοούσιο με τον Πατέρα.

Τόνισε τις αρετές του Αγίου Νικολάου, που έγινε «κανόνας πίστεως, εικόνα πραότητας και οδηγός για την ορθή πίστη στην Εκκλησία». Όπως είπε, «έχει μέσα του τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και τις αρετές του Χριστού», και κήρυξε τον Χριστό μέσα από την πίστη, την καθημερινή ζωή, τη φιλανθρωπία, την ακτημοσύνη και την έμπρακτη αγάπη προς τον πάσχοντα άνθρωπο. Ιδρύοντας πτωχοκομεία, νοσοκομεία και προσφέροντας κρυφή βοήθεια σε όσους είχαν ανάγκη, έγινε «Πατήρ και Διδάσκαλος της Εκκλησίας» και παράδειγμα για το πώς οι άνθρωποι μπορούν να ζουν με τον Χριστό στην καθημερινότητά τους.

Υπογράμμισε την ανάγκη για προσωπικό πνευματικό αγώνα, λέγοντας: «Ο άνθρωπος που δεν πιστεύει και δεν έχει ελπίδα στον ζώντα Θεό γίνεται μια καλαμιά που εύκολα παρασύρεται από τον άνεμο». Τόνισε ότι η πίστη, η προσευχή, η άσκηση, η νηστεία, η εξομολόγηση και η συμμετοχή στη Θεία Κοινωνία είναι

απαραίτητα για να καθαρίζει ο νους και η καρδιά και να γίνονται δεκτικοί της χάριτος του Θεού. Μας κάλεσε να «πτωχύνουμε την καρδιά μας από τις αμαρτίες και να δημιουργήσουμε μέσα μας μια φάτνη για να γεννηθεί ο Ιησούς Χριστός», ώστε να εμπλουτίσει τη ζωή μας με τη θεότητά Του και να μας καταστήσει ανθρώπους πίστης, πραότητας και εγκράτειας.

Κλείνοντας, ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε χρόνια πολλά και ευλογημένα σε όλους, δίνοντας ιδιαίτερες ευχές στους εορτάζοντες και στις εορτάζουσες, τονίζοντας ότι η πίστη, η άσκηση, η αγάπη και η καθημερινή προσπάθεια είναι τα μέσα για να ζήσει κανείς τον Χριστό στην καρδιά και στη ζωή του.

